

Arrest

nr. 318 334 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 6 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 november 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 29 november 2024, op het moment van uitreis uit het Schengengrondgebied met bestemming Conakry, tegengehouden in de luchthaven van Brussel Nationaal wegens een SIS-geseind internationaal paspoort.

Er werd ten aanzien van hem een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen, die hem op 30 november 2024 ter kennis werd gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

Er werd tevens een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*) genomen.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de LPA – Brussel Nationaal op 29.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering:

Betrokkene werd gehoord door de LPA – Brussel Nationaal op 29.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: Unknown

voornaam: Unknown

geboortedatum: 01.01.1900

geboorteplaats: XXX

nationaliteit: Onbepaald

In voorkomend geval, alias: D.C.M.N., R.F. °[...]1974 Portugal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de LPA – Brussel Nationaal op 29.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam. Betrokkene maakt gebruik van een Portugees paspoort dat hem niet toebehoort.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D.C.M.N., R.F. °[...]1974 – nationaliteit: Portugal.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de LPA – Brussel Nationaal op 29.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam. Betrokkene maakt gebruik van een Portugees paspoort dat hem niet toebehoort.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D.C.M.N., R.F °[...]1974 – nationaliteit: Portugal.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de LPA – Brussel Nationaal op 29.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam. Betrokkene maakt gebruik van een Portugees paspoort dat hem niet toebehoort.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, B.J., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van LPA – Brussel Nationaal en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, Unknown, Unknown, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 30.11.2024."

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van dezelfde

wet tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de voorwaarden van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel cumulatief moeten vervuld zijn.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in zijn nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), de artikelen 7, 41, 44ter, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden, het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, het hoorrecht en het recht van verdediging.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een kennelijk onjuiste opvatting van het recht en de feiten weergeeft door te oordelen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie, dat hij de openbare orde zou kunnen schaden, dat hij zich een naam heeft toegeëigend, dat hij een paspoort heeft gebruikt dat hem niet toebehoort, dat hij verschillende identiteiten heeft gebruikt en door dit gedrag de openbare orde heeft geschaad.

In een tweede onderdeel beroept verzoeker zich op zijn Europese nationaliteit en zijn recht op vrij verkeer en stelt dat verweerder hem, conform artikel 41 van de Vreemdelingenwet, in de gelegenheid had moeten stellen om binnen een redelijke termijn de vereiste documenten te verkrijgen of zich te laten bezorgen, of om op enige andere wijze aan te tonen dat hij dit recht van vrij verkeer en verblijf geniet. Hij werpt een schending van zijn hoorrecht op.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet aantoont dat er sprake is van dringende gevallen om hem te gelasten het grondgebied te verlaten zonder termijn.

In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat het kennelijk onredelijk is of op zijn minst onvoldoende gemotiveerd om iemand te bevelen het grondgebied zonder termijn te verlaten en hem daartoe vast te houden, juist omdat hij van plan was op een vlucht naar een bestemming buiten het Schengengebied te

stappen. Het valt moeilijk te begrijpen waarom verweerder zo handelt door verzoeker te beletten het grondgebied te verlaten en hem tegelijkertijd te bevelen dat te doen.

Ter ondersteuning van zijn middel legt verzoeker onder meer de volgende stukken neer:

- Bericht van sociaal assistent van Vottem
- Kopie van het in beslag genomen paspoort
- Portugese identiteitskaart
- Verzoekers geboorteakte
- Verzoekers werkcontract
- Verzoekers huurovereenkomst

3.3.2. Het enig middel is onontvankelijk in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat verzoeker *prima facie* op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest zou schenden. Dit onderdeel is derhalve niet-ontvankelijk.

3.3.3. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, opdat hij met kennis van zaken kan beoordelen of het aangewezen is de beslissing met de beroepen te bestrijden waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft geduid dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten vermits hij niet in het bezit was van een geldig paspoort of een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden vermits hij op heterdaad werd betrapt voor aanmatiging naam. Verweerder maakte toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Hij heeft ook toegelicht dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben waardoor hij een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt. Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens heeft verweerder verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij heeft aangegeven dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde vermits hij op heterdaad werd betrapt voor aanmatiging naam. Verweerder maakte toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk betwist en stelt dat de bestreden beslissing een kennelijk onjuiste opvatting van het recht en van de feiten weergeeft, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve

rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de LPA – Brussel Nationaal op 29.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam. Betrokkene maakt gebruik van een Portugees paspoort dat hem niet toebehoort.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker werd op 29 november op de luchthaven Brussel Nationaal door de politie geïntercepteerd toen hij met een door de Portugese autoriteiten geseind paspoort een vlucht trachtte te nemen met als eindbestemming Guinée.

Het TARAP-verslag waarnaar de bestreden beslissing verwijst, stelt het volgende vast:

“Type: V.,O. (...) (29/11/24 20:02):

Betrokkene biedt zich aan ter hoogte van de grenscontrolepost vertrek. Hij is in het bezit van een Portugees paspoort en een Frans rijbewijs. Het Portugees paspoort staat SIS geseind door Portugal met als reden: Voorwerp gezocht met het oog op inbeslagneming - Artikel 38 van Verordening (EU) 2018/1862 (0014).

Na contactname met Bureau Sirene bekomen wij ook nog de volgende informatie omtrent het Portugees paspoort:

“FICTIEVE IDENTITEIT. DE WARE IDENTITEIT VAN HET INDIVIDU DIE DE PORTUGESE DOCUMENTEN HEEFT OPGEVRAAGD IS ONBEKEND. HIJ HEEFT PASPOORT CB612201 BIJ HEM. IN EEN FRANSE ZAAK WERD GEVONDEN DAT DE AUTHENTIEKE IDENTITEITSKAART WERD GEBRUIKT DOOR EEN DERDE DIE ZICH PROBEERDE TE IDENTIFICEREN ALS R.[...], MAAR HET BLEEK DAT HIJ NIET DEZELFDE PERSOON WAS ALS OP DE FOTO. DEZE IDENTITEITSKAART IS GEANNULEERD.”

Betrokkene geeft aan geen andere identiteitsdocumenten te bezitten en wenst ook geen andere identiteit op te geven.”

Op basis van de voorliggende gegevens, met name dat het Portugees paspoort van verzoeker in het Schengeninformatiesysteem geseind staat door Portugal op grond van artikel 38 van Verordening (EU) 2018/1862 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van politieke en justitiële samenwerking in strafzaken, tot wijziging en intrekking van Besluit 2007/533/JBZ van de Raad en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1986/2006 van het Europees Parlement en de Raad en Besluit 2010/261/EU van de Commissie, met als reden *“Voorwerp gezocht met het oog op inbeslagneming”*, was verweerder bij de vaststelling van het geseind paspoort verplicht om de gebruiker ervan te interpellieren en het paspoort in beslag te nemen.

Verzoeker betwist in zijn middel nergens als dusdanig de pertinente vaststelling dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Deze vaststelling verplicht verweerder in beginsel om aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Uit artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten *“moet”* worden afgegeven in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen. Zodoende is het duidelijk dat de enkele toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

3.3.5. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 41 van de Vreemdelingenwet waar hij meent dat verweerder hem – gelet op zijn Europese nationaliteit - in de gelegenheid had moeten stellen om binnen een redelijke termijn de vereiste documenten te verkrijgen of zich te laten bezorgen, dan wel op enige andere wijze aan te tonen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet, indien hij niet over de vereiste documenten zou beschikken.

Deze bepaling is niet van toepassing op verzoeker nu niet wordt erkend dat verzoeker over een Europese nationaliteit beschikt. Uit de gegevens van het administratief dossier staat vast dat het Portugese paspoort van verzoeker geseind stond in het Schengeninformatiesysteem als fictieve identiteit en in beslag werd genomen en dat zijn Portugese identiteitskaart geannuleerd was nadat er in een Franse zaak was vastgesteld dat de authentieke identiteitskaart werd gebruikt door een derde die zich probeerde te identificeren als R[...] maar niet dezelfde persoon bleek te zijn als op de foto. De stukken die ter ondersteuning van het middel werden neergelegd, laten geen andere beoordeling toe.

Indien verzoeker meent dat Portugal ten onrechte zijn identiteitskaart heeft geannuleerd en ten onrechte zijn naam heeft geseind in het Schengeninformatiesysteem als fictieve identiteit, moet hij zich tot de bevoegde Portugese autoriteiten wenden om zijn situatie op te helderen of te rectificeren.

Een schending van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

3.3.6. Verzoeker werpt een schending op van het recht om gehoord te worden, het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, het hoorrecht en het recht van verdediging.

Uit het TARAP-verslag en administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Noch in het kader van dit gehoor, noch in zijn verzoekschrift brengt verzoeker elementen aan tegen het gegeven dat het Portugese paspoort waarmee hij reisde geseind staat in het Schengeninformatiesysteem (SIS) als fictieve identiteit en dat zijn Portugese identiteitskaart was geannuleerd nadat er in een Franse zaak was vastgesteld dat de authentieke identiteitskaart werd gebruikt door een derde die zich probeerde te identificeren als R[...] maar niet dezelfde persoon bleek te zijn als op de foto.

De Raad wijst erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat hem bij het gehoor niet de kans werd gegeven om zijn situatie meer uitvoerig toe te lichten, hij nog verdere dienstige informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van het hoorrecht of van het rechtsbeginsel *audi alteram partem* en het recht van verdediging wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voor zover deze actueel spelen, in rekening heeft gebracht: *“Verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt”*. Verweerder heeft ter zake op het eerste zicht een redelijke en zorgvuldige beoordeling gemaakt.

In deze omstandigheden blijkt *prima facie* geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Gelet op wat voorafgaat blijkt *prima facie* evenmin een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Verzoeker werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat een concrete en specifieke motivering waarbij het risico op onderduiken en de bedreiging voor de openbare orde is vastgesteld aan de hand van de objectieve criteria zoals bepaald door de wetgever én de eigenheden die verzoekers individuele situatie kenmerken. Verzoeker gaat nergens concreet in op de voormelde motieven en haalt deze zodoende ook niet onderuit.

In deze omstandigheden blijkt *prima facie* geen schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Waar verzoeker aanvoert dat - gelet op zijn Europese nationaliteit - toepassing had moeten worden gemaakt van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet in plaats van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat niet wordt erkend dat verzoeker over een Europese nationaliteit beschikt. Uit de gegevens van het administratief dossier staat vast dat het Portugees paspoort van verzoeker geseind stond in het Schengeninformatiesysteem als fictieve identiteit en in beslag werd genomen en dat zijn Portugese identiteitskaart was geannuleerd.

Een schending van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

3.3.11. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het moeilijk te begrijpen is waarom verweerder zo handelt door hem te beletten het grondgebied te verlaten en hem tegelijkertijd te bevelen dat te doen. Gelet op de vermelde seining in het Schengeninformatiesysteem met het oog op inbeslagname van een geseind paspoort is het evident dat verweerder verzoeker niet zonder meer het land kon laten verlaten met dit geseind paspoort. Het is na de nodige vaststellingen, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie, dat hij werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het feit dat verzoeker zelf wenst naar Guinée te reizen, naar zijn vrouw en kinderen, en dus het Belgisch grondgebied wil verlaten, stelt zich bovendien de vraag naar het belang dat verzoeker kan doen gelden in onderhavig beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.12. Gelet op voorgaande bespreking van het middel kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat hieraan enig onzorgvuldig handelen ten grondslag ligt of dat de gegeven motieven kennelijk onredelijk of onwettig zijn.

3.3.13. Tot slot toont verzoeker niet aan dat hij met onderhavig verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens niet over een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM beschikt.

3.3.14. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting van het middel *prima facie* geen schending aannemelijk maakt van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, de artikelen 7 en 47 van het Handvest, de artikelen 7, 41, 44ter, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden, het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, het hoorrecht en het recht van verdediging.

3.4. Het enig middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.5. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

V. HOEFNAGELS